

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21240/2022
22.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Драгане Бољевић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Мирослав Лазаревић и Никола Живуловић, адвокати из ... и Милутин Димитријевић, адвокат из ..., против тужених Јавно стамбено предузеће „Крагујевац“ из Крагујевца и Града Крагујевца, чији је заједнички заступник Градско правобранилаштво Града Крагујевца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 292/22 од 01.08.2022. године, у седници одржаној 22.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 292/22 од 01.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 292/22 од 01.08.2022. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Крагујевцу П 7505/20 од 14.04.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па су обавезани тужени да тужили на име дуга првотуженог и накнаде штете друготуженог по основу незаконите наплате накнаде за вођење матичне евиденције солидарно исплате износ од по 49,00 динара за сваки месец понаособ почев од 01.10.2017. године закључно са 30.06.2020. године са законском затезном каматом појединачно за сваки износ почев од 15-ог у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженима исплати трошкове парничног поступка у износу од 4.500,00 динара, а ставом трећим изреке, отказано је рочиште за главну расправу.

Решењем Вишег суда Крагујевцу Гж 292/22 од 01.08.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде на основу признања Основног суда у Крагујевцу П 7505/20 од 14.04.2021. године.

Против решења другостепеног суда, тужила је благовремено изјавила ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона и чији се обрачун врши у свакој парници појединачно и представља чињенично питање сваког спора.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку и члана 92. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр. 10/23).

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужиље на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да ако за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у закону, је меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да тужиља ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може изјавити, у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење, није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и члана 92. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр.10/23).

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**